

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Firefly Lane
Kristin Hannah

Copyright © 2008 by Kristin Hannah

Cover image © Netflix 2021.

Used with permission.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ULICA SVITACA

Kristin Hana

Prevela sa engleskog
Vesna Stojković

Stela

*Ova knjiga posvećena je 'nama'. Devojkama. Prijateljicama koje
su jedna uz drugu kada je teško, iz godine u godinu.*

Vi znate ko ste.

Hvala vam!

*Ljudima koji su deo toliko mojih uspomena:
mom ocu Lorensu, bratu Kentu, sestri Lori, mom suprugu
Bendžaminu i sinu Takeru.*

Gde god da smo raštrkani po svetu, vi ste u mom srcu.

*I mojoj mami, koja je inspiracija za toliko mojih romana;
a za ovaj najviše od svih.*

ZAHVALNICA

Hvala:

Merijen Makliri, za to što mi je pomogla oko detalja vezanih za televiziju i televizijsko novinarstvo. Tvoja stručnost bila je od neprocenjive pomoći. Hvala.

Dženifer Enderlin, Džil Mari Lendis, Kim Fisk, Andrei Sirilo i Megan Čens. Pomogle ste mi da utabam stazu ove priče.

Čudesnom timu u *St. Martin's Press*: Hvala vam što ste mi pružili ovu priliku.

Najbolje ogledalo je stari prijatelj.

– DŽORDŽ HERBERT

1.

Zvali su ih devojčice iz Ulice svitaca. Davno je to bilo – pre više od tri decenije – ali sada, dok je ležala u krevetu i slušala kako napolju besni zimska oluja, činilo joj se kao da je bilo juče.

Tokom prethodne nedelje (bez sumnje, najgorih sedam dana njenog života) izgubila je sposobnost da se udalji od uspomena. Previše je često u poslednje vreme u njenim snovima bila 1974; ponovo je bila tinejdžerka koja sazreva u senci izgubljenog rata i vozi bicikl pored svoje najbolje drugarice, po tami toliko potpunoj da si imao osećaj da si nevidljiv. To mesto bilo je važno samo kao nekakva polazna tačka, ali sećala ga se do najsitnijeg detalja: krivudava traka asfalta, sa obe strane oivičena jarkom mutne vode i padinama obraslim bujnom travom. Pre nego što su se upoznale činilo se da taj put nikuda ne vodi. Bila je to samo seoska staza, nazvana po insektu koga niko nikada nije video u ovom krševitom plavo-zelenom kutku sveta.

A onda su ga videle drugim očima. Kada su stajale zajedno na vrhu brda, umesto visokog drveća, blatnjavih jama i dalekih snegom prekrivenih planina videle su sva ona mesta na koja će jednog dana otići. Išunjale bi se noću iz svojih susednih kuća i srele na tom putu. Na obalama reke Pilčuk pušile su ukradene cigarete, pevale uz stihove *Billy, Don't Be a Hero* i pričale jedna drugoj sve, a njihovi životi toliko su se isprepleтали da do kraja leta niko više nije mogao da ih razlikuje. Za sve koji su ih poznavali postale su jednostavno *Tali-i-Kejt* i više od trideset godina to prijateljstvo bilo je uporište njihovih života: jako, postojano i čvrsto. Muzika se možda tokom decenija menjala, ali obećanja data u Ulici svitaca ostala su nepromenjena.

Najbolje drugarice zauvek.

Verovale su da će taj zavet trajati, da će jednog dana kao starice sedeti u stolicama za ljuljanje na škripavom tremu, prisećati se najboljih godina svog života i smeјati se.

Sada je, naravno, znala da od toga nema ništa. Više od godinu dana govorila je sebi da je u redu, da može da nastavi da živi bez najbolje prijateljice. Ponekad bi čak i poverovala u to.

A onda bi čula muziku. Njihovu muziku. *Good Bye Yellow Brick Road, Material Girl, Bohemian Rhapsody, Purple Rain*. Juče se rasplakala dok je bila u kupovini, baš tu pored rotkvice, kada je čula lošu verziju *You've Got a Friend*.

Zbacila je pokrivače i ustala iz kreveta, pazeći da ne probudi muškarca koji je spavao pored nje. Na trenutak je zastala, posmatrajući ga u senovitoj tami. Čak i u snu, na licu mu je bio zabrinut izraz.

Skinula je telefon s kuke na zidu i izašla iz spavaće sobe, krenuvši niz tihi hodnik ka tremu. Tamo se zagledala u oluju, skupljajući hrabrost. Dok je ukucavala poznate brojeve, pitala se šta će reći svojoj nekadašnjoj najboljoj prijateljici nakon svih ovih meseci ćutanja, kako će početi. *Imala sam tešku nedelju... moj život se raspada... ili jednostavno: Trebaš mi.*

Sa druge strane crnog i uzburkanog Saunda zazvonio je telefon.

Prvi deo

SEDAMDESETE

Kraljica plesa

*Mlada i slatka,
Samo joj je sedamnaest godina*

2.

Za većinu je 1970. bila godina preokreta i promena, ali u kući u Magnolija dravju sve je bilo mirno i uobičajeno. Unutra je desetogodišnja Tali Hart sedela na hladnom drvenom podu i gradila kućicu za svoje lutkice, koje su spavale na majušnim ružičastim papirnatim maramicama. Da je bila u svojoj sobi, pustila bi na gramofonu singl grupe „Džekson fajv“, ali u dnevnoj sobi nije bilo čak ni radija.

Njena baka nije mnogo volela muziku, kao ni televiziju ili društvene igre. Baka je – kao i sada – uglavnom sedela u svojoj stolici za ljuljanje pored kamina i vezla. Uradila je na stotine goblena, a na većini su bili citati iz *Biblije*. Za Božić bi ih donirala crkvi, gde su prodavani na dobrotvornim priredbama.

A deda... pa, on nije mogao drugačije nego da bude tih. Otkako je imao moždani udar, samo je ležao u krevetu. Ponekad bi pozvonio na svoje zvonce i to je bio jedini put da Tali vidi baku kako žuri. Čim bi se zvono oglasilo, osmehnula bi se i rekla: „O, bože“, i pojuri-la ka hodniku najbrže što je mogla u svojim papučama.

Tali je uzela svog Trola žute kose. Tiho pevušeći, igrala se kako on pleše s lutkicom Kalamiti uz *Daydream Believer*. Na polovini pesme začulo se kucanje na vratima.

Zvuk je bio toliko neočekivan da je Tali prekinula igru i podigla pogled. Osim nedeljom, kada bi gospodin i gospođa Bitl došli da ih povedu u crkvu, niko im nikada nije dolazio u posetu.

Baka je odložila goblen u ružičastu plastičnu kesu pored stolice i ustala, prešavši sobu polako, vukući noge, što je postalo uobičajeno poslednjih nekoliko godina. Kada je otvorila vrata, usledila je duga tišina, a onda je rekla: „O, bože.”

Bakin glas zvučao je čudno. Kada je okrenula glavu, Tali je videla visoku ženu duge, neuredne kose, s kolebljivim smeškom na licu. Bila je to jedna od najlepših žena koje je Tali ikada videla: mlečno-bela put, oštar, špicasti nos i visoke jagodice koje su se isticale iznad male brade, blistave smeđe oči koje su se polako otvarale i zatvarale.

„Zar tako dočekuješ davno izgubljenu ćerku?” Žena se progurala pored bake i krenula pravo do Tali, a onda se sagla. „Jel’ ovo moja mala Talula Rouz?”

Ćerka? To znači...

„Mama?”, prošaputala je sa strahopoštovanjem, plašeći se da poveruje. Toliko je dugo čekala i sanjala o tome da se njena mama vrati.

„Jesam li ti nedostajala?”

„O, *da*”, rekla je Tali, trudeći se da se ne nasmeje. Ali bila je toliko srećna.

Baka je zatvorila vrata. „Zašto ne uđeš u kuhinju na šolju kafe?”

„Nisam se vratila zbog kafe. Vratila sam se po svoju ćerku.”

„Švorc si”, umorno je rekla baka.

Njena majka se razljutila. „Pa šta ako jesam?”

„Tali je potrebno...”

„Znam ja šta je mojoj ćerki potrebno.” Njena majka kao da je pokušavala da stoji uspravno, ali joj nije uspevalo. Kao da je bila nesigurna na nogama, a oči su joj delovale čudno. Uvijala je oko prsta pramen duge, talasaste kose.

Baka je krenula ka njima. „Odgajati dete je velika odgovornost, Doroti. Možda bi, kada bi ostala ovde neko vreme i upoznala Tali, bila spremna...” Zastala je, a onda se namrštila i tiho rekla: „Pijana si.”

Mama se zakikotala i namignula Tali.

I Tali je njoj namignula. To što je pijana nije bilo toliko strašno. Pre nego što se razboleo, i deda je mnogo pio. Čak bi i baka ponekad popila čašu vina.

„Rođendan mi je, majko, ili si zaboravila?”

„Rođendan?” Tali je skočila na noge. „Sačekaj ovde”, rekla je i otrčala u svoju sobu. Srce joj je udaralo dok je kopala po fioci toaletnog stočića, razbacujući svoje stvari na sve strane, tražeći ogrlicu od makarona i perlica koju je napravila za mamu prošle godine na času

veronauke. Baka se namrštila kad ju je videla, rekla joj da se ne nada previše, ali Tali nije mogla da se ne nada. Već godinama se nadala. Gurnula ju je u džep i ponovo izjurila napolje, taman da čuje mamu kako kaže:

„Nisam pijana, draga majko. Ponovo sam sa svojim detetom, prvi put za tri godine. Ljubav je najbolja droga.”

„Šest godina. Imala je četiri kada si je poslednji put ostavila ovde.”

„Zar je toliko prošlo?”, zbunjeno je rekla mama.

„Vrati se kući, Doroti. Mogu da ti pomognem.”

„Kao što si mi pomogla prošli put? Neka hvala.”

Prošli put? Mama je i ranije dolazila?

Baka je uzdahnula, a onda se ukrutila. „Koliko ćeš dugo zbog toga da mi zameraš?”

„Teško da je to nešto što ima rok trajanja, zar ne? Hajde, Talula.” Mama je poletela ka vratima.

Tali se namrštila. Nije to ovako zamišljala. Mama je nije zagrlila, ni poljubila, niti ju je pitala kako je. I svi znaju da moraš da spakuješ kofer da bi otišao. Pokazala je na vrata svoje sobe. „Moje stvari...”

„Ne treba ti to materijalističko sranje, Talula.”

„A?” Tali nije razumela.

Baka ju je privila u zagrljaj i osetila je slatki, poznati miris pudera i laka za kosu. Ovo su bile jedine ruke koje su ikada zagrlile Tali, jedina osoba pored koje se ikada osećala bezbedno i iznenada se uplašila. „Bako?”, rekla je, odmakavši se. „Šta se događa?”

„Ideš sa mnom”, rekla je mama, uhvativši se za okvir vrata da se pridrži.

Baka ju je uhvatila za ramena i nežno je protresla. „Znaš naš broj telefona i adresu, zar ne? Pozovi nas ako se uplašiš ili ako nešto krene naopako.” Zaplakala je. Videvši svoju jaku, tihiu baku kako plače, Tali se uplašila i zbunila. Šta se dešava? Gde je već pogrešila?

„Izvini, bako, ja...”

Mama je brzo prišla, zgrabila je za rame i snažno je protresla. „*Nikada* nemoj da se izvinjavaš. Tako izgledaš jadno. Hajdemo.” Uhvatila je Tali za ruku i povukla je prema vratima.

Tali je posrtala za majkom. Izašle su iz kuće, sišle niz stepenice i prešle ulicu do korodiranog *folksvagen* kombija izlepljenog plastičnim cvetnim nalepnicama, sa džinovskim žutim simbolom mira naslikanim sa strane.

Vrata su se otvorila i iznutra je pokuljao gusti sivi dim. Kroz izmaglicu je videla troje ljudi u kombiju. Crnac sa ogromnom afro-frizuricom i crvenom trakom oko glave bio je na vozačkom mestu. Pozadi je bila žena u prsluku sa resama i prugastim pantalonama, sa smeđom maramom preko plave kose. Pored nje je sedeo muškarac u zvoncarama i ofucanoj majici. Pod kombija bio je prekriven smeđim čupavim tepihom. Nekoliko lula bilo je razbacano unao-kolo, zajedno s praznim pivskim flašama, ambalažom od hrane i kasetama.

„Ovo je moja mala, Talula”, rekla je mama.

Tali ništa nije rekla, ali mrzela je kada je zovu Talula. Reći će to mami kasnije, kad budu same.

„Ludilo”, rekao je neko.

„Ista ti, Dot. Da ne poveruješ.”

„Ulazi”, grubo je rekao vozač. „Zakasnićemo.”

Čovek u prljavoj majici uhvatio je Tali oko struka i ubacio je u kombi, gde se pažljivo spustila na kolena.

Mama je ušla u kombi i zalupila vrata. Kroz kombi je bubnjala čudna muzika. Uspela je da razabere samo nekoliko reči: *nešto se ovde događa...* Bilo je toliko zadimljeno da je sve delovalo nekako nejasno i pomalo zamućeno.

Tali se primakla metalnoj stranici da napravi mesta pored sebe, ali mama je sela pored žene s maramom. Odmah su počele da pričaju o policijskim svinjama, i marševima, i čoveku po imenu Kent. Tali ništa od toga nije imalo smisla, a od dima joj se vrtelo u glavi. Kada je čovek pored nje pripalio svoju lulu, sa usana joj se oteo tihi uzdah razočaranja.

Čovek ju je čuo i okrenuo se prema njoj. Izbacio joj je u lice oblak sivog dima i osmehnuo se. „Samo se opusti, devojčice.”

„Vidi samo kako je moja majka oblači”, ogorčeno je rekla mama. „Kao da je neka lutkica. Kako da se suoči sa stvarnošću ako se ne zaprlja?”

„Pravo kažeš, Dot”, rekao je čovek, izbacio dim i zavalio se.

Mama je tada prvi put pogledala u Tali, *stvarno* je pogledala. „Zapamti to, mala. Život nisu samo kuvanje, čišćenje i rađanje dece. U životu je najvažnije da si slobodan. Da radiš ono što želiš. Možeš da budeš i predsednik Sjedinjenih Država ako želiš, jebote.”

„A baš bi nam dobro došao novi predsednik”, rekao je vozač.

Žena s maramom potapšala je mamu po butini. „Sve si lepo rekla. Dodaj mi taj bong, Tome.” Zakikotala se. „Hej, pa to se gotovo rimuje.”

Tali se namrštila, osetivši duboko u sebi nekakav novi sram. Misli je da izgleda lepo u haljini. I nije želela da bude predsednik. Želela je da bude balerina.

Ali ono što je najviše želela bilo je da je njena mama voli. Primakla se dok nije bila toliko blizu majke da je mogla da je dotakne. „Srećan rođendan”, tiho je rekla, zavukavši ruku u džep. Izvadila je ogrlicu oko koje se toliko trudila, namučila, zapravo, lepeći na nju šljokice dugo nakon što su ostala deca već izašla da se igraju. „Napravila sam ovo za tebe.”

Mama je uzela ogrlicu i sklopila šaku oko nje. Tali je čekala i čekala da joj mama zahvali i stavi ogrlicu, ali ona to nije učinila. Samo je sedela, njihala se uz muziku i pričala sa svojim prijateljima.

Tali je konačno zažmurila. Od dima joj se prispavalo. Gotovo celog života nedostajala joj je mama i to ne kao kada ti nedostaje igračka koju ne možeš da nađeš ili prijatelj koji više ne dolazi da se igrate jer nisi hteo da deliš igračke. *Nedostajala* joj je mama. Oduvek je u sebi osećala tu prazninu, koja ju je po danu bolela, a noću se pretvarala u oštro probadanje. Obećala je sebi da će, ako se mama ikada vrati, biti dobra. Savršena. Šta god da je loše uradila ili rekla, popraviće to ili promeniti. A više od svega želela je da se majka njome ponosi.

Ali sada nije znala šta da radi. U njenim snovima uvek bi otišle zajedno same, samo njih dve, držeći se za ruke.

„Evo nas”, uvek bi rekla njena mama iz sna dok su se penjale uz brdo do svoje kuće. „Dome slatki dome.” Zatim bi poljubila Tali u obraz i prošaputala: „Otišla sam jer...”

„Talula. Probudi se.”

Tali se trгла iz sna. U glavi joj je damaralo, a grlo ju je bolelo. Kada je pokušala da kaže: *Gde smo?*, uspela je samo da prokrklja.

Svi su se na to nasmejali, i nastavili su da se smeju dok su izlazili iz kombija.

Ova prometna ulica u centru Sijetla vrela je od ljudi koji su pevali, klicali i držali natpise na kojima je pisalo VODITE LJUBAV, NE RAT i DOĐAVOLA, NEĆEMO DA IDEMO. Tali nikada nije videla toliko ljudi na jednom mestu.

Mama ju je uhvatila za ruku i privukla je sebi.

Ostatak dana proleteo je u zbrci ljudi koji su uzvikivali slogane i pevali pesme. Tali je svaki trenutak provela prestravljena da će nekako ispustiti majčinu ruku i da će je odneti gomila. Nije se osećala ništa bezbednije ni kada su se pojavili policajci jer su na opasačima imali pištolje, u rukama pendreke i plastične štitove preko lica.

Međutim, gomila je samo marširala, a policija je samo posmatrala.

Kada se smračilo, bila je umorna i gladna, bolela ju je glava, ali nastavili su da hodaju uz i niz ulice. Gomila je sada bila drugačija; odložili su svoje natpise i počeli da piju. Ponekad bi čula cele rečenice ili delove razgovora, ali ništa od toga nije imalo smisla.

„Jeste li videli onu muriju? *Najradije bi nam* zube izbili, ali mi smo bili mirni, čoveče. Nisu nam ništa mogli. Hej, Dot, ti si prisvojila džoint.”

Svi oko njih su se nasmejali, mama najglasnije. Tali nije mogla da shvati šta se dešava i užasno ju je bolela glava. Ljudi su se tiskali oko njih, plesali i smejali se. Odnekud se muzika prelivala na ulicu.

A onda se iznenada više ni za šta nije držala.

„Mama!” vrisnula je.

Niko joj nije odgovorio niti se okrenuo prema njoj iako je bila okružena ljudima. Probila se kroz gomilu, vrišteći i dozivajući

mamu dok je glas nije izdao. Konačno se vratila do mesta gde je poslednji put videla mamu i sačekala kod ivičnjaka.

Vratiće se.

Oči su je zapekle od suza koje su joj se slivale niz lice dok je sedela i čekala, trudeći se da bude hrabra.

Ali mama se nikada nije vratila.

Godinama kasnije pokušavala je da se seti šta se potom dogodilo, šta je uradila, ali svi ti ljudi bili su poput oblaka koji je zaklanjao njena sećanja. Sećala se samo kako se probudila na prljavom doksatu pored ulice koja je bila potpuno prazna i videla policajca na konju.

Pogledao ju je s visine mršteći se i rekao: „Hej, malena, sama si?” „Jesam”, bilo je sve što je uspela da izgovori, a da ne zaplače.

Vratio ju je u kuću na Kvin En hilu, gde ju je baka čvrsto zagrlila, poljubila je u obraz i rekla joj da nije ona kriva.

Ali Tali je znala da nije tako. Negde je danas pogrešila, bila je nevaljala. Sledeći put kada se mama vrati potrudiće se više. Obećaće da će postati predsednik i više se nikada neće izvinjavati.

Tali je uzela spisak predsednika Sjedinjenih Država i naučila redom svako ime na njemu. Mesecima kasnije, ako bi je neko pitao, rekla bi da će ona biti prva žena predsednik. Čak je prestala da ide na časove baleta. Na svoj jedanaesti rođendan, dok je baka palila svećice na njenoj torti i pevala malodušnu, razblaženu verziju rođendanske pesmice, Tali je neprestano pogledavala ka vratima, pomislivši: *Ovo je ona*, ali niko nije pokušao na vrata niti je telefon zazvonio. Kasnije, okružena otvorenim kutijama od poklona, trudila se da se i dalje smeši. Na stočiću ispred nje ležao je prazan album. Pomalo bez veze poklon, ali baka joj je uvek poklanjala takve stvari – nešto da je zaokupi i umiri.

„Nije ni pozvala”, rekla je Tali, podigavši pogled.

Baka je umorno uzdahnula. „Tvoja mama ima... problema, Tali. Ona je slaba i zbunjena. Moraš prestati da se pretvaraš da nije tako. Važno je da si ti jaka.”

Čula je taj savet već milion puta. „Znam.”

Baka je sela na izlizani cvetni kauč pored Tali i popela je sebi na krilo.

Tali je volela kad bi je baka zagrlila. Privila se uz nju i naslonila glavu na njene meke grudi.

„Volela bih da je tvoja mama drugačija, Tali, tako mi boga, ali ona je izgubljen slučaj. Odavno je već tako.”

„Da li me zato ne voli?”

Baka ju je pogledala. Iza naočara u crnom rožnatom okviru njene bledosive oči izgledale su još veće. „Voli te, na svoj način. Zato se stalno vraća.”

„To meni ne deluje kao ljubav.”

„Znam.”

„Mislim da joj se čak i ne sviđam.”

„Ja sam ta koja joj se ne sviđa. Pre mnogo godina nešto se dogodilo, a ja nisam... Sad više nije ni važno.” Baka je čvršće zagrlila Tali. „Jednog dana će joj biti žao što je propustila ove godine s tobom. Sigurna sam u to.”

„Mogu da joj pokažem svoj album.”

Baka nije pogledala u nju. „To bi bilo lepo.” Usledila je duga tišina, a onda je rekla: „Srećan rođendan, Tali” i poljubila je u čelo. „Idem sada da posedim malo sa dedom. Danas mu je loše.”

Pošto je baka izašla iz sobe, Tali je ostala da sedi zureći u praznu prvu stranicu svog novog albuma. Bilo bi savršeno kada bi ga jednog dana dala majci, da joj pokaže šta je propustila. Ali kako da ga popuni? Imala je nekoliko svojih fotografija koje su uglavnom snimile mame njenih drugarica na zabavama i na izletima, ali nije ih bilo mnogo. Baku vid nije najbolje služio da bi mogla da fotografiše. A imala je samo jednu fotografiju svoje majke.

Uzela je olovku i pažljivo u gornjem desnom uglu zapisala datum, a onda se namrštila. Šta još? *Draga mama. Danas mi je jedanaesti rođendan...*

Od tog dana počela je da sakuplja predmete iz svog života. Škol-ske slike, sportske slike, odsečke bioskopskih ulaznica. Godinama bi, kad god bi lepo provela dan, požurila kući da piše o tome, zalepivši

račun ili kartu kao dokaz gde je bila ili šta je radila. S vremenom je počela malo da ulepšava, a ništa od toga nisu bile laži, samo je malo preuveličavala. Bilo šta, samo da mama jednog dana kaže da je ponosna na nju. Popunila je taj album, pa još jedan, i još jedan. Za svaki rođendan dobila bi novi, sve dok nije zašla u tinejdžerske godine.

A onda se s njom nešto dogodilo. Nije bila sigurna šta je to bilo, možda što su joj grudi rasle brže nego drugima ili joj je jednostavno dosadilo da svoj život stavlja na stranice papira koje niko nikada nije tražio da vidi. Do četrnaeste godine sasvim je prestala. Stavila je sve svoje dečje knjige u veliku kartonsku kutiju, gurnula ih na dno ormara i zamolila baku da joj ih više ne kupuje.

„Jesi li sigurna, srce?”

„Jesam”, odgovorila je. Nije je više bilo briga za majku i trudila se da ne razmišlja o njoj. Zapravo, u školi je svima rekla da joj je majka poginula u brodolomu.

Ta laž ju je oslobodila. Prestala je da kupuje odeću na odeljenju za devojčice i počela da odlazi u deo za tinejdžere. Kupovala je uske, kratke majice koje su isticale njene tek izrasle grudi i zvoncare niskog struka u kojima joj je zadnjica dobro izgledala. Morala je da krije tu odeću od bake, ali to nije bilo teško. U debelom, perjanom prsluku brzo bi mahnula i izjurila iz kuće, obučena u šta god je želela.

Naučila je da će, ako se bude pažljivo oblačila i ponašala na određeni način, popularna deca želeći da se druže s njom. Petkom i subotom uveče rekla bi baki da će ostati kod drugarice i odlazila da vozi rolšue na Lejk hilsu, gde je niko nikada nije pitao za porodicu niti ju je posmatrao kao ‘jadnu Tali’. Naučila je da puši cigarete a da se ne zakašlje i da žvaće žvaku kako bi prikrila miris duvana u dahu.

Do osmog razreda bila je jedna od najpopularnijih devojčica u višim razredima osnovne škole i godilo joj je što ima toliko prijatelja. Kada je bila dovoljno zauzeta, nije razmišljala o ženi koja je nije želela.

Retki su bili dani kad bi se osetila... ne baš usamljeno... ali neka-ko. Kao da pluta, možda. Kao da su svi ljudi s kojima se družila samo popunjavali mesta oko nje.

Danas je bio jedan od tih dana. Sedela je na svom uobičajenom mestu u školskom autobusu i slušala žamor i ogovaranja oko sebe. Svi su izgleda pričali o porodičnim stvarima, na šta ona nije imala šta da doda. Ništa nije znala o svađama s mlađim bratom ili kako je to kada te kazne zabranom izlaska zato što si drsko odgovorila roditeljima ili otišla u tržni centar bez mame. Srećom, kada je autobus stao na njenoj stanici brzo je sišla, glasno se smejući i mašući dok se pozdravljala sa svojim drugarima. Pretvarajući se, što je u poslednje vreme često činila.

Nakon što se autobus odvezao, prebacila je ranac preko ramena i krenula dugim putem kući. Samo što je skrenula za ugao, kada ga je ugledala.

Sa druge strane ulice, ispred bakine kuće, bio je parkiran razdrdani crveni *folksvagen* kombi. Sa strane je i dalje bio izlepljen cvetnim nalepnicama.